

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w C. II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Domurad - Wilkowska

Protokolant: Paulina Demkowska, Monika Tarnowska

przy udziale Prokuratora: Anny Olszewskiej, Barbary Owczarek, Sławomira Fronczaka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 lutego 2017r., 04 kwietnia 2017r. w C. sprawy:

D. R., urodzonego (...) w C., syna A. i E. z domu T.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 1 sierpnia 2015 r. działając ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z W. K. (1) i nieustaloną kobietą udał się do autoryzowanego salonu przedstawiciela (...) S.A. przy ul. (...) w C., gdzie wskazał W. K. (1) aparat telefoniczny marki S. (...) o rzeczywistej wartości rynkowej 849,00 zł., który następnie W. K. (1) zakupił w systemie ratalnym w cenie promocyjnej 295,20 zł. na podstawie zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych Nr (...) uzyskując numer abonencki (...), wprowadzając w błąd wymienionego operatora telekomunikacyjnego, co do zamiaru wywiązania się z warunków zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie regulując żadnej raty za wydany aparat telefoniczny oraz należności powstałych do dnia 3 września 2015 r. z tytułu świadczonych przez w/wym. operatora na podstawie zawartej umowy usług telekomunikacyjnych w kwocie 198,74 zł., w wyniku czego (...) S.A. z/s w W. została doprowadzona do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 1.047,74 zł.;

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk

II. w dniu 1 sierpnia 2015 r. działając ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z W. K. (1) i nieustaloną kobietą udał się do autoryzowanego salonu przedstawiciela (...) S.A. przy ul. (...) w C., gdzie wskazał W. K. (1) aparat telefoniczny marki S. (...) o rzeczywistej wartości rynkowej 849,00 zł., który następnie W. K. (1) zakupił w systemie ratalnym w cenie promocyjnej 295,20 zł. na podstawie zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych Nr (...) uzyskując numer abonencki (...), wprowadzając w błąd wymienionego operatora telekomunikacyjnego, co do zamiaru wywiązania się z warunków zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie regulując żadnej raty za wydany aparat telefoniczny oraz należności powstałych do dnia 3 września 2015 r. z tytułu świadczonych przez w/wym. operatora na podstawie zawartej umowy usług telekomunikacyjnych w kwocie 188,81 zł., w wyniku czego (...) S.A. z/s w W. została doprowadzona do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 1.037,81 zł.,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk

III. w dniu 3 sierpnia 2015 r. działając ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z W. K. (1) udał się do autoryzowanego salonu przedstawiciela (...) S.A. przy ul. (...) w C., gdzie wskazał W. K. (1) aparat telefoniczny marki S. (...) o rzeczywistej wartości rynkowej 1.899,00 zł., który następnie W. K. (1) zakupił w systemie ratalnym w cenie promocyjnej 944,64 zł. na podstawie zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych Nr (...) uzyskując numer abonencki (...), wprowadzając w błąd wymienionego operatora telekomunikacyjnego, co do zamiaru wywiązania się z warunków zawartej umowy o

świadczenie usług telekomunikacyjnych nie regulując żadnej raty za wydany aparat telefoniczny oraz należności powstałych do dnia 3 września 2015 r. z tytułu świadczonych przez w/wym. operatora na podstawie zawartej umowy usług telekomunikacyjnych w kwocie 194,62 zł., w wyniku czego (...) S.A. z/s w W. została doprowadzona do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 2.093,62 zł.;

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk

IV. w dniu 3 sierpnia 2015 r. działając ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z W. K. (1) udał się do autoryzowanego salonu przedstawiciela (...) S.A. przy ul. (...) w C., gdzie wskazał W. K. (1) aparat telefoniczny marki S. (...) o rzeczywistej wartości rynkowej 1.319,00 zł., który następnie W. K. (1) zakupił w systemie ratalnym w cenie promocyjnej 619,92 zł na podstawie zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych Nr (...) uzyskując numer abonencki (...), wprowadzając w błąd wymienionego operatora telekomunikacyjnego, co do zamiaru wywiązania się z warunków zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie regulując żadnej raty za wydany aparat telefoniczny oraz należności powstałych do dnia 3 września 2015 r. z tytułu świadczonych przez w/wym. operatora na podstawie zawartej umowy usług telekomunikacyjnych w kwocie 183,55 zł., w wyniku czego (...) S.A z/s w W. została doprowadzona do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 1.502,55 zł

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk

ORZEKA:

1. oskarżonego **D. R.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów tj. czterech przestępstw z art. 286 § 1 k.k. z tym, że ustala, iż oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Ciechanowie) na rzecz adwokat L. M. kwotę (...) (jeden tysiąc trzysta czterdzieści cztery) złote powiększoną o 23 % podatku VAT od tej kwoty tytułem wynagrodzenia za pełnienie obowiązków obrońcy oskarżonego z urzędu;
3. zwalnia oskarżonego od opłaty, zaś pozostałe koszty sądowe w sprawie przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 25/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na początku lipca 2015r. D. R. i W. K. (1) zawarli znajomość podczas osadzenia w Pomieszczeniach dla Osób Zatrzymanych w (...) w C.. Wymienili się numerami telefonów. Następnie D. R. odwiedził W. K. (1) w jego miejscu zamieszkania. W. K. (1) przedstawił mu wtedy swoją trudną sytuację materialną. D. R. zaproponował pomoc i założenie fikcyjnej działalności gospodarczej. Za namową D. R. W. K. (1) założył własną działalność gospodarczą, której od samego początku nie zamierzał prowadzić. Do C. w celu załatwienia formalności przywiózł W. K. (1) D. R. i instruiował go oraz pomagał mu w założeniu działalności.

(dowód – depozycje W. K. (1) k. 78, 278-281, informacja z GUS k.21)

W dniach 01 sierpnia 2015 roku i 03 sierpnia 2015 roku D. R. i W. K. (1) wspólnie udali się do salonu (...) S.A. mieszczącego się w C. przy ulicy (...). Podczas zakupów w dniu 01 sierpnia 2015 roku towarzyszyła im także nieustalona młoda kobieta. W salonie (...) na dane uprzednio założonej firmy zawarł umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i w systemie ratalnym zakupił telefony komórkowe. W dniu 01 sierpnia 2015 r. nabył aparat

telefoniczny marki S. (...) o rzeczywistej wartości rynkowej 849,00 złotych, który zakupił w cenie promocyjnej 295,20 złotych na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych Nr (...) uzyskując numer abonencki (...) oraz aparat telefoniczny marki S. (...) o rzeczywistej wartości rynkowej 849,00 złotych w cenie promocyjnej 295,20 złotych na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych Nr (...) uzyskując numer abonencki (...). Po nabyciu telefonów W. K. (1) i D. R. udali się do skupu telefonów w C. i sprzedali obydwaj aparaty za kwotę 300 lub 400 złotych. W. K. (1) otrzymał z tych pieniędzy 50 złotych. Za resztę D. R. kupił alkohol, obiad i zamówił taksówkę, która odwiozła W. K. (1) do domu.

(dowód – depozycje W. K. (1) k. 78, 278-281, zeznania świadka M. M. k. 44v, umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 30-34)

W dniu 03 sierpnia 2015r. W. K. (1) nabył natomiast aparat telefoniczny marki S. (...)5 o rzeczywistej wartości rynkowej 1.899,00 złotych, w cenie promocyjnej 944,64 złotych na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych Nr (...) uzyskując numer abonencki (...) oraz aparat telefoniczny marki S. (...) o rzeczywistej wartości rynkowej 1.319,00 złotych w cenie promocyjnej 619,92 złotych na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych Nr (...) uzyskując numer abonencki (...) Aparaty telefoniczne do zakupu wskazywał mu D. R. . Po zakupie telefony te zabrał D. R. twierdząc, iż będą potrzebne do dalszego rozwoju firmy (...).

W. K. (1) nie wywiązywał się z umów abonenckich w związku z tym jego numery zostały wyłączone w dniu 03 października 2015 roku.

(dowód – depozycje W. K. (1) k. 78, 278-281, zeznania świadka M. M. k. 44v, umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 30-34, duplikaty faktur k. 59,60)

Oskarżony **D. R.** ma 27 lat, posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest piekarzem. Aktualnie oskarżony odbywa karę pozbawienia wolności do marca 2020 r. Przed osadzeniem pracował jako elektromonter z wynagrodzeniem około 4600 złotych miesięcznie. Oskarżony jest kawalerem, ma dwoje dzieci w wieku 7 i 3 lata, na które jest zobowiązany alimentacyjnie w kwocie 1000 złotych. Oskarżony nie posiada żadnego majątku. D. R. zgodnie z oświadczeniem jest zdrowy i nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany. (oświadczenie oskarżonego k. 261, karta karna k. 248-251, odpisy wyroków k. 100,101, dane osobowo – poznawcze k. 107)

Oskarżony **D. R.** w toku postępowania przygotowawczego, wyjaśniając w charakterze podejrzanego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył krótkie wyjaśnienia. Podał, że z W. K. (1) zna się z Pomieszczenia dla Osób Zatrzymanych w (...) w C.. Tam się poznali, a potem W. K. pożyczył od oskarżonego pieniądze, których nie oddał. Nadto oskarżony wskazał, że W. K. dwa razy poprosił go aby poszedł z nim do salonu (...), gdzie W. K. kupował telefony na abonament. Od razu W. K. sprzedał te telefony na skupie (...) przy sklepie (...). Oskarżony wyjaśnił, że W. K. z własnej inicjatywy kupował i sprzedawał te telefony, on do niczego go nie namawiał. W salonie (...) byli we dwóch, nie było z nimi żadnej kobiety. Oskarżony nie otrzymał za to żadnych pieniędzy i nie wskazywał W. K. żadnych telefonów. D. R. podał nadto, że nie proponował W. K. założenia fikcyjnej działalności gospodarczej i nic nie wie na ten temat. (k. 105-105v).

Podczas pierwszego rozpoznania sprawy oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania. Potwierdził swoje wcześniejsze depozycje. (k. 154)

Podczas drugiego rozpoznania sprawy oskarżony także nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień w sprawie oraz odpowiedzi na pytania. Potwierdził swoje wcześniejsze depozycje. (k. 262)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego nie polegają na prawdzie wobec czego Sąd nie dał im wiary albowiem stoją w sprzeczności do pozostałego materiału dowodowego zebranego w sprawie, któremu Sąd nadał przymiot wiarygodności. Depozycje składane przez oskarżonego stanowią przyjętą przez niego linię obrony i mają na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełniony czyn. Sąd podzielił jedynie to twierdzenie oskarżonego, iż zna W. K. (1) oraz miejsca gdzie się poznali. W pozostałej części depozycje oskarżonego na wiarę nie zasługują.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy miały zeznania świadka **W. K. (1)**. (k. 78,278-281) W tym miejscu podkreślić należy, iż świadek został przesłuchany w toku rozprawy głównej dokładnie i szczegółowo. W sposób wręcz drobiazgowy opisał swoją znajomość z oskarżonym i wspólne kupowanie telefonów komórkowych. Kategorycznie zaprzeczył aby pożyczał pieniądze od oskarżonego lub kogoś z jego znajomych. Świadek nie miał wątpliwości, iż to oskarżony przyjechał do niego do domu i zaproponował założenie fikcyjnej działalności gospodarczej twierdząc, że można uzyskać na to dofinansowanie i kredyty. W. K. (1) dokładnie opisał jak wraz z oskarżonym udał się do C. w celu załatwienia formalności związanych z założeniem swojej firmy. Wskazał, że on nie orientował się jak to zrobić i we wszystkim instruował go oskarżony. Wreszcie zeznał jak z oskarżonym na początku sierpnia 2015r. udał się do salonu (...), gdzie oskarżony wybrał dwa telefony komórkowe marki S., na których zakup świadek zawarł umowy na swoją działalność gospodarczą. Wskazał, że następnie udali się z oskarżonym razem do skupu telefonów i sprzedali je za kwotę 300 lub 400 złotych. Świadek dostał z tego 50 złotych, za resztę oskarżony kupił alkohol i obiad oraz zapłacił za taksówkę, która zawiozła W. K. do domu. Wreszcie świadek opisał jak w niedługim czasie – jak podał „do tygodnia” – udał się ponownie z oskarżonym do tego samego salonu (...), gdzie ponownie zawarł umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na dane swojej firmy i nabył dwa telefony marki S.. Świadek wyraźnie podał, że nie zna się na telefonach komórkowych, telefony wybierał oskarżony. Za drugim razem oskarżony zabrał też te telefony twierdząc, że są potrzebne do dalszego rozwoju firmy. Świadek zeznał także na okoliczność nabycia piątego z telefonów. Utrzymał jednakże, że oskarżonego nie było wtedy razem z nim w salonie. Niewątpliwie zeznania świadka W. K. (1) cechują się spójnością i logicznością wypowiedzi. Świadek swoich twierdzeń był pewien. Zeznawał w sposób rzeczowy i konkretny. Co jednak najbardziej istotne, zeznawał zgodnie z treścią swoich depozycji składanych w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego. Jediną rozbieżnością w jego depozycjach był fakt przebywania nieustalonej kobiety razem z nim i oskarżonym w salonie (...). Wyjaśniając w toku dochodzenia W. K. podał, że kobieta ta była z nimi w salonie za pierwszym razem. Zeznając na rozprawie wskazał, że było to za drugim razem. Dopytywany o tę rozbieżność wskazał, że nie pamięta dokładnie za którym razem była z nimi obecna młoda kobieta, podał jednak, że wyjaśniając w dochodzeniu na pewno pamiętał lepiej. Wobec tak przedstawiających się zeznań W. K. (1) Sąd nie powziął wątpliwości co do ich prawdziwości i przydatności dla celów postępowania dowodowego. Wszakże świadek został prawomocnie skazany za te same czyny. Odbywa karę pozbawienia wolności. Nie miał więc żadnych powodów ku temu aby zeznawać nieprawdę i narażać się na odpowiedzialność karną z tego tytułu. Świadek podał zaś wyraźnie, że nie miał z oskarżonym żadnych konfliktów i może mieć pretensje do siebie bo on podpisywał umowy. Za potwierdzeniem tezy, iż świadek nie pomawia bezpodstawnie oskarżonego świadczy też fakt, iż W. K. (1) opisywał i przyznawał się do tego, iż na dane swojej firmy zawarł jeszcze jedną umowę i zakupił jeszcze jeden telefon komórkowy. Podawał jednak konsekwentnie, że oskarżonego nie było wtedy razem z nim w salonie. Towarzyszyła mu zaś wtedy młoda, nieustalona kobieta.

Świadek **A. G.** – składając zeznania w toku rozprawy głównej podała, że pracowała w salonie (...) przy ul. (...) w C. jako doradca klienta od lipca 2014r. W sierpniu 2015r. pracowała tylko kilka dni ponieważ potem przebywała za zwolnieniu lekarskim. Świadek po okazaniu potwierdziła, iż na zawartych umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych widnieją jej podpisy. Nie kojarzyła natomiast ani oskarżonego, ani W. K. (1). Nie potrafiła sobie przypomnieć sytuacji aby klient przyszedł do salonu z drugą osobą, która wybierała za niego telefony. (k. 263)

Świadek **A. L.** – także pracująca w tym samym salonie (...) również nie rozpoznała oskarżonego. Wskazała, że dziennie obsługuje kilkudziesięciu klientów w związku z tym osoba oskarżonego, jego nazwisko jak też nazwisko W. K. (1) nic jej nie mówią. Świadek zeznała, że często zdarza się tak, iż do salonu przychodzą dwie osoby np. starszy i młodszy mężczyzna i ten młodszy wybiera telefon bo lepiej się na tym zna. Świadek również potwierdziła własnoręczność swoich podpisów na dowodowych umowach. (k. 263-264)

Sąd podzielił zeznania w/w świadków chociaż dla ustalenia winy oskarżonego i stanu faktycznego w sprawie miały znaczenie drugorzędne. Świadkowie zeznawały zgodnie ze swą wiedzą i pamięcią. Nie pamiętały ani oskarżonego, ani W. K. (1). Jednakże w sytuacji gdy świadkowie obsługują kilkudziesięciu klientów dziennie, zaś do zarzucanych oskarżonemu czynów doszło blisko dwa lata temu, sytuacja taka znajduje zrozumienie.

Świadek **M. M.** (k.44v) zeznał na okoliczność umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych i zakupu telefonów zawartych przez W. K. (1) w sieci O.. Jego zeznania opierały się na wiedzy z dokumentów i systemów informatycznych. Sąd nadał przymiot wiarygodności zeznaniom tego świadka bowiem ich treść znajduje potwierdzenie w rzeczowym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie przede wszystkim w postaci umów (k.30-33).

Świadek **S. S.** (k. 50v-51) zeznał zaś na okoliczność zawarcia umowy kredytu ratalnego w (...) Bank (...) S.A. przez W. K. (1). Depozytacje te nie odnosiły się do oskarżonego D. R. i nie miały żadnego wpływu na ustalenie jego winy i odpowiedzialności karnej za popełnione czyny.

Sąd ocenił również jako wiarygodne pozostałe dokumenty zgromadzone i ujawnione w sprawie, uznając iż są one jednoznaczne i pełne, a w toku postępowania nie zgłaszano zastrzeżeń co do ich treści.

W czasie popełnienia czynów oskarżony był osobą dorosłą, poczytalną, nadto doskonale zdawał sobie sprawę z bezprawności swojego postępowania, oraz z tego, że nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu lub winę. Można więc było od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem.

Stosownie do art. 286 § 1 k.k. penalizacji z tego przepisu podlega ten, kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Zachowanie opisane w owym przepisie skierowane jest na osobę, którą sprawca zamierza doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Przepięstwo to polega na działaniu lub zaniechaniu i przybierać może postać wprowadzenia osoby w błąd, wyzyskania jej błędu lub wyzyskania niezdolności tej osoby do należytego pojmowania przedsiębranego działania. W realiach niniejszej sprawy miało miejsce tzw. oszustwo czynne polegające na tym, że oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z W. K. (1) wprowadził w błąd pokrzywdzonych podczas zawierania umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych bowiem W. K. (1) faktycznie nie prowadził działalności gospodarczej i nie miał zamiaru regulować należności. Przepięstwo określone w art. 286 § 1 k.k. jest przy tym przepięstwem materialnym. Jego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem. Oszustwo jest wreszcie przepięstwem kierunkowym, warunkiem odpowiedzialności sprawcy jest działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zamiar bezpośredni obejmować musi przy tym także ów sposób osiągnięcia korzyści majątkowej. Spełnienie także tego warunku w sprawie niniejszej - zdaniem Sądu - nie budzi wątpliwości.

Oskarżony miał zamiar niewątpliwie ukierunkowany w określonym celu, czyli na uzyskanie korzyści majątkowej. Fakt, iż oskarżony działał w zamiarze oszukania pokrzywdzonych nie może budzić wątpliwości. W tym celu bowiem udał się wraz z W. K. do salonu (...) i wskazując mu i wybierając telefony komórkowe doprowadził do zawarcia przez W. K. umów z operatorem komórkowym. Następnie sprzedał oraz zabrał telefony. Działał w zamiarze oszukańczym. Wobec powyższego Sąd uznał, iż czyny oskarżonego stanowią przepięstwa z art. 286 § 1 k.k.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 91 § 1 k.k. jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przepięstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przepięstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przepięstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Oskarżony zarzucanych mu czynów dopuścił się w okresie od 01 do 03 sierpnia 2015r., a więc w krótkich odstępach czasu, działał także w identyczny sposób – z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dlatego też Sąd przyjął, iż czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przepięstw.

Przy wymiarze oskarżonemu kary, Sąd wziął pod uwagę zgodnie z art. 53 k.k. szereg okoliczności wpływających na jej wymiar, a zwłaszcza sposób zachowania sprawcy, stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, jego właściwości i warunki osobiste oraz sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa i po jego popełnieniu.

Uznając oskarżonego **D. R.** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów czyli czterech przestępstw z art. 286 § 1 k.k. uznając je za ciąg przestępstw Sąd na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Sąd przy wymiarze kary pozbawienia wolności wziął pod uwagę okoliczności działające na korzyść jak i niekorzyść sprawcy. Niewątpliwie okolicznością obciążającą jest uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego, znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów zarzucanych oskarżonemu, a także sposób popełnienia przestępstw. Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących. Podkreślić należy, iż oskarżony mimo uprzednich skazań po raz kolejny popełnił przestępstwa, mając pełną świadomość swojego przestępczego działania. Zdaniem Sądu, fakt ten jest znamieny, zasługujący na szczególne potępienie i świadczy o nieskuteczności kar orzekanych dotychczas wobec oskarżonego. Co więcej, stwierdzić można, iż zachowanie oskarżonego pogarsza się. Podkreślić należy, iż oskarżony był osobą uprzednio karaną, a częstotliwość dokonywanych przez niego przestępstw oraz śmiałość w sposobie działania wskazuje na to, iż oskarżony jest osobą mającą zupełny brak poważania dla porządku prawnego. Co więcej, obecnie oskarżony odbywa karę pozbawienia wolności do marca 2020r. Fakt ten w ocenie Sądu świadczy o tym, iż oskarżony z popełnienia przestępstw uczynił sobie sposób na życie, co zasługuje na szczególne potępienie. Oskarżony jest osobą zdrową i młodą, posiada wykształcenie zawodowe wobec czego posiada możliwości zarobkowe. Postępowanie oskarżonego uniemożliwia przyjęcie wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Sąd nie znalazł podstaw do zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Przede wszystkim wskazać należy, iż zgodnie z nowym brzmieniem przepisu art. 69 § 1 k.k. obowiązującym od 01 lipca 2015r. – sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności powrotowi do przestępstwa. Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany. W jego karcie karnej figuruje siedem wyroków skazujących. Już z tego powodu niemożliwe jest zawieszenie wobec oskarżonego wykonania orzeczonej kary. W ocenie Sądu w stosunku do oskarżonego nie ma podstaw do orzeczenia kary łagodniejszej rodzajowo tj. kary grzywny lub ograniczenia wolności. Oskarżony z popełnienia przestępstw ewidentnie uczynił sobie sposób na życie. Fakty te w ocenie Sądu uniemożliwiają przyjęcie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Fakt uprzedniego skazania nie spowodował u oskarżonego woli nie wracania do przestępstwa. Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż tylko kara bez warunkowego zawieszenia jej wykonania może spełnić swoją rolę. Oskarżony powrócił na drogę przestępstwa. Ponownie dopuścił się czynu zabronionego. Mając na względzie uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego za popełnienie również przestępstw przeciwko mieniu, jak też okoliczności popełnionego przez oskarżonego czynu, Sąd nie znajduje potwierdzenia dla tezy, iż inna rodzajowo kara spowoduje że oskarżony nie popełni kolejnych przestępstw. Przeczy temu bowiem jednoznacznie zachowanie D. R.. Powyższe wskazuje, iż tylko kara bez warunkowego zawieszenia jej wykonania może spełnić swoją rolę. W ocenie Sądu wymierzenie kary innej rodzajowo spowodowałoby wręcz faktyczną bezkarność oskarżonego. Wymierzając karę Sąd zobowiązany jest brać pod uwagę dyrektywy sądowego wymiaru kary wskazane w art. 53 kk. W ramach tych dyrektyw należy wziąć pod uwagę potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Stąd, podnosząc wszystkie przywołane okoliczności, Sąd uznał, iż kara 1 roku pozbawienia wolności jest karą adekwatną, uwzględniającą stopień winy sprawcy, a przede wszystkim spełni ona swój cel jako kara.

Na podstawie § 4 ust. 1 i 2, § 17 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. Nr 1081 z dnia 05 listopada 2015r.) w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd zasądził na rzecz adwokat L. M. wskazaną w wyroku kwotę tytułem wynagrodzenia za pełnienie obowiązków obrońcy z urzędu oskarżonego.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów i opłat sądowych w sprawie. O kosztach Sąd orzekł mając na uwadze sytuację materialną i rodzinną oskarżonego, a przede wszystkim fakt długotrwałego przebywania w warunkach izolacji penitencjarnej.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w części dyspozycyjnej wyroku.